

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1958/2016
21.12.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Жељко Ристић, адвокат из ..., против туженог Привредно друштво „ББ“ ..., са седиштем у ..., чији је законски заступник ВВ, ГГ из ..., одговорног уредника дневних новина „ДД“ и ЂЂ из ..., аутора, чији је заједнички пуномоћник Душан Стојковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 172/16 од 01.07.2016. године, у седници одржаној 21.12.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 172/16 од 01.07.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду ПЗ 245/2014 од 08.02.2016. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезани су тужени да тужиоцу солидарно на име накнаде нематеријалне штете услед претрпљених душевних болова због повреде части и угледа исплате износ од 100.000,00 динара, са законском затезном каматом прописаном Законом о затезној камати почев од 08.02.2016. године, као дана пресуђења па до исплате, а све у року од 8 дана. Другим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да суд обавезе тужене да тужиоцу солидарно на име накнаде нематеријалне штете исплате износ преко досуђеног износа а до траженог износа од 490.000,00 динара, са каматом. Трећим ставом изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 60.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду ГжЗ 172/16 од 01.07.2016. године, ставом првим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезу да му солидарно накнаде нематеријалну штету услед претрпљених душевних болова због повреде части и угледа у износу од 100.000,00 динара са

каматом, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка. Другим ставом изреке, обавезан је тужилац да туженима солидарно плати трошкове парничног поступка у износу од 104.900,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, из свих законом предвиђених разлога, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на које ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, у дневним новинама „ДД“ бр. ... од 17.06.2014. године, чији је издавач и оснивач тужено Привредно друштво, а главни и одговорни уредник тужени ГГ, на насловној страни је објављена фотографија тужиоца и текст под насловом: „...“ и на деветој страни текст аутора ЂЂ под насловом: „...“. Уз фотографију тужиоца и коментар „...“, објављен је текст у коме су објављене информације и то: „...“, „...“. Само дан касније у јавном гласилу дневних новина „ДД“ бр. ... од 18. 06. 2014. године, чији је издавач и оснивач тужено Привредно друштво, а главни и одговорни уредник тужени ГГ, а тужени ЂЂ новинар и аутор текста, објављен је на страни 11 текст под насловом „...“, испод наслова је ... и коментар „...“, уз навод у тексту „...“ и „...“.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је делимично усвојио тужбени захтев тужиоца, закључујући да су објављени наводи у текстовима лезионо способни и подобни да повреде част и углед тужиоца и да проузрокују нематеријалну штету, собзиром да је тужилац у јавности приказан у негативном светлу, а да је наведеним информацијама створена погрешна представа о тужиоцу.

Преиначујући првостепену пресуду, одбијен је тужбени захтев тужиоца у целисти. Другостепени суд је оценио да су у наведеним текстовима изложени вредносни судови који су новинари слободни да дају у оквиру слободе изражавања који, имајући при том у виду и чињеницу да је тужилац био директор у јавном предузећу, нису подобни да повреде част и углед тужиоца у мери која би оправдавала досуђивање накнаде по том основу.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Наиме, у конкретном случају нису се стекли услови из члана 3, 80. и 81. Закона о јавном информисању за накнаду нематеријалне штете у вези са чланом 200. Закона о облигационим односима. Супротно наводима ревизије, у медијском праву од новинара се не може захтевати утврђивање истиности чињеница као у судском поступку у смислу да за објављивање чињеничних исказа није нужно

постојање доказа њихове апсолутне истинитости. У спорном тексту изнета је истинита информација везана за ... чији је директор тужилац, а након поплава у Обреновцу. Опис изгледа тужиоца том приликом и његових изјава том приликом, од стране аутора текста, представља вредносни суд аутора текста, који и по оцени Врховног касационог суда, не оправдавају досуђивање накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде части и угледа, посебно имајући у виду и чињеницу да је тужилац био директор у поменутом јавном предузећу, те да је у том својству, као јавна личност, изложен појачаној критици јавности у погледу послова које обавља.

Из наведених разлога, прихватајући у свему разлоге из побијане пресуде, Врховни касациони суд је применом плана 414. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић